

Péterfai Kornél

Bayvillage-i rejtélyek II.

A nászajándék: gyilkosság

1.

Valóra vált álmok

Egy végtelen sivatag. Finom felszínű, világos színű sivatag. Gyönyörűség áradt belőle, a sima felszínből, s e szépség hatására talán még az idő is megállt. És az illat, a kellemes, fás-fűszeres illat az egész környéket betöltötte. Csak egy valami törte meg a folytonosságot. Egy kút, egy kerek kis mélyedés a terület közepén. Először csak fürge ujjak futottak körbe a kút peremén, majd a férfi ajkai is odaértek a mélyedéshez, ami köré finom csókokat lehelt, miközben hosszú ujjai a távolban emelkedő két domb körül matattak már. Ám az ujjak érintése és a csókok bármilyen gyengédre is sikerültek, a nő nem bírta tovább. Huncut nevetés kíséretében mocrogni kezdett, ezért a férfi kénytelen volt eltávolodni a mellektől és arcát elhúzni a nő hasától, a jó illatú, puha bőrtől.

Fiatalok voltak mindketten, a nő huszonhárom, a férfi huszonöt éves. A frissen borotvált arcú, barna hajú fiatalember fehéren csillogó fogait elővillantva rámosolygott a kedvesére.

– Mi a baj, édesem?

A fiatal nő visszamosolygott szerelmére.

– Csiklandoztál, Tim.

– Igyekeztem finom lenni – közölte nevetve Tim.

A nő felült a puha matracú ágyban, nekidőlt a tölgyfából készült fejtámlának támasztott hatalmas párná-

nak, majd kacér vállrándítás kíséretében ismét megszólalt.

– Nem arról van szó, hogy nem lettél volna az. Csúpan érzékeny pontokra tapintottál.

Tim újra felnevetett, közelebb húzódott kedveséhez és hosszú, szerelmes csókkal fejezte ki a fiatal nő iránti érzéseit. Legalább két-három percig élvezték ezt a pillanatot.

– Te is finom vagy – jegyezte meg a hosszan tartó csók után a férfi.

Mindkettejükből áradt a végtelen szerelem. A nő tekintetéből látszódott, hogy csodálja, isteníti a másikat, míg Tim tekintetéből is ugyanez volt kiolvasható. Fejbübtől a talpig mindent szerettek egymáson, de ennek ellenére a nő máshol járt gondolatban.

– Nem akarsz még valamit mondani, Karen?

Karen barna őzikeszemeivel, az ággal szemközti falon függő képet fürkészte. A tengerpart zöldellő lombú fákkal szegélyezett sorral, padon üldögélő szerelmes párokkal, s néhol egy-egy gyereket sétáltató szülővel. Ez mind rajta volt a képen, valamint mélyen Karen szívében. A festmény szinte az álmait ábrázolta, azt, amit a gyönyörű nő a jövőben akart. Tengerparti lakhelyet, szerető férjet és szeretnivaló, pajkos gyereket vagy gyerekeket. A művész valahol a bostoni Harbor Walk környékén alkothatta igéző művét, aztán nemsokára a városban található Arlington Hotelnek ajándékozta, így azóta a Szerelmesek lakosztályának falát díszítette.

– Karen! Egyetlenem, min merengsz?

A nő felébredt az ébren álmodásból. Ránézett a szerető férfira, majd az előbbieknél komolyabb hangon válaszolt.

– Csak a jövőn jár az agyam. Az a kép teljesen megbabonázott. A tengerpart, a párok és a gyerekek. Vajon ez meglesz nekünk is a jövőben?

Tim átölelte Karent és lágy hangon, szinte suttogva mondta.

– Meglesz, édesem. A tengerparton fogunk lakni, én leszek a férjed és előbb-utóbb lesz egy vagy több gyerekünk is.

Karen szemei felragyogtak, bár nemcsak Tim szavaitól, hanem attól is, ahogy a közelgő, Maine állambeli Bayville-ben megtartandó esküvőre gondolt. A tengerparti kisváros nyugalomára és az ottani harmóniára. Lelki szemei előtt megjelent, ahogy immár férjével, Timmel a városka parti sétányán kéz a kézben gyalogolnak végig.

– Alig várom az esküvőt. Egy valóra vált álom ez. Bár kicsit nagy lesz a felhajtás.

– Miért mondod ezt? – kérdezte gyerekes mosollyal Tim.

– Az a nagy fényűzés és a sok vendég. A rokonokkal még nincs semmi baj, de azok az idegenek.

– Neked legalább vannak rokonaid – jegyezte meg a férfi, s egy pillanatra lehervadt arcáról a mosoly. – Nekem csak Willard bácsi van.

– Sajnálom.

– Az idegenek alatt egyébként kiket értesz? Apád ügyfélkörét?

– Tudod jól, Tim. McGinnisék, a seriff, Miss McNight és az indián férfi, ja és az a milliárdos. Mintha csak apám találta volna ki.

Tim újabb csókot lehelt szerelme ajkaira, majd felvette a kesztyűt.

– Közösen döntöttünk a meghívásukról, szívem.

– Meggondolatlanság volt.

– Akkor menjünk végig a soron, ahogy eldöntöttük, ahogy megbeszéltük. Nemsokára mi is ott fogunk lakni és valljuk be, nem átlagpár leszünk, főleg ha a te hátteredet nézzük. Nem árt jóban lenni a környék nagyjaival, így például azzal a Freed fazonnal vagy épp a McGinnis párral. És ha már kiemelkedésről beszélünk, szükségünk lesz a seriffre is, ha teljes mértékben biztonságban akarjuk magunkat érezni. Miss McNight a jövőbeli terveink része. Ha le akarunk telepedni, a gyerekünk is oda fog születni, tehát nem árt jóban lenni a helyi iskola igazgatónőjével sem.

– Ez rendben van, de azt az indiánt miért is hívjuk?

– Emlékezz, még te mondtad, hogy kell valami egzotikum, valami kuriózum. Egy helyi indián, aki ráadásul neves régész is, nem elég? Szerintem el fogja szórakoztatni a vén csoroszlyákat.

Tim jóízű nevetését a párna szakította félbe, ami szintén jót derülő kedvese keze által landolt a képében.

– Hogy beszélsz a nagynénémről és a többi hölgyvendégről, Tim! – dorgálta meg a férfit Karen, miközben még a könnyei is potyogtak a nevetéstől.

A nő szavait nem tudta folytatni, mert Tim ajkait az ajkaira szorította és forró csókáradatba kezdett, miközben kezei a nő combjait vették célba. A fizikai közeli közelséggel párhuzamosan a két lélek is közelebb került egymáshoz, miközben négy emelettel lejjebb az utcán egy utcazenész Sinatra Look to your heart című dalába kezdett bele.

A ritmusos dal betöltötte Boston magas házak közt futó utcáit, lenge szellőként végigszánguldott a decemberi hideg miatt nagykabátba bújt emberek feje fölött és egészen a tengerpartig szánguldott, hogy a jéghideg, hullámzó víz fölött a szélrózsa minden irányába szétszéledjen, hirdetve a szerelem ígését.